

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

I. Refellitur Philostrati opus de vita Apollonii Tyanei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

..... Ascendisti in altum, cepisti captivitatē, accepisti dona in hominibus..... Regna terrā, cantate Deo: psallite Domino, psallite Deo, qui ascendit super caelum caeli ad Orientem. Ecce dabit voci suae vocem virtutis: date gloriam Deo super Israël's magnificentia ejus, & virtus ejus in nubibus.

Prov. 30. 4. Quis ascendit in caelum, atque descendit? quis continuit spiritum in manibus suis? quis colligavit aquas quasi in vestimento? quis suscitavit omnes terminos terrae? quod est nomen ejus, & quod nomen filii ejus, si nosii?

Isa. 52. 13. Ecce intelliget servus meus, exaltabitur, & elevabitur, & sublimis erit valde.

Dan. 7. 13, 14. Aspiciebam ergo in visione noctis, & ecce cum nubibus caeli, quasi Filius hominis veniebat, & usque ad Antiquum dierum pervenit, & in conspectu ejus obtulerunt eum. Et dedit ei potestatem, & honorem, & regnum; & omnes populi, tribus, & linguae ipsi servient: potestas ejus, potestas aeterna qua non auferetur; & regnum ejus quod non corrumpetur.

Zach. 14. 4. Et stabunt pedes ejus in die illa super montem olivatum, qui est contra Jerusalem.

& Patrem vestrum; Deum meum, & Deum vestrum.

Act. 1. 1, & seq. Primum quidem sermonem feci de omnibus, o Theophile, qua cepit Jesus facere & docere, usque in diem qua praecipiens Apostolis per Spiritum sanctum, quos elegit, assumus est..... Et cum haec dixisset, videntibus illis, elevatus est, & nubes suscepit eum ab oculis eorum. Cumque intuerentur in caelum euntem illum, ecce duo viri adstiterunt juxta illos in vestibus albis, qui & dixerunt, Viri Galilae, quid statis aspicientes in caelum? hic Jesus, qui assumus est a vobis in caelum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in caelum. Et 1. 22.

Act. 2. 33. Dextera igitur Dei exaltatus, & promissione Spiritus sancti accepta a Patre, effudit hunc quem vos videtis & auditis. Non enim David ascendit in caelum: dixit autem ipse, Dixit Domino meo, Sede a dextris meis, donec ponam inimicos meos scabellum pedum tuorum.

Act. 3. 21. Quem oportet quidem caelum suscipere usque in tempora restitutionis omnium, quae locutus est Deus per os Sanctorum suorum a seculo Prophetarum.

Act. 5. 31. Hunc Principem & Salvatorem Deus exaltavit dextera sua, ad dandam poenitentiam Israël, & remissionem peccatorum.

Eph. 4. 8, & seq. Propter quod dicit, Ascendens in altum, captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus. Quod autem ascendit, quid est, nisi quia & descendit primum in inferiores partes terra? Qui descendit, ipse est & qui ascendit super omnes caelos, ut impleveret omnia.

Phil. 2. 9, & seq. Propter quod & Deus exaltavit illum, & donavit illi nomen, quod est super omne nomen: ut in nomine Jesu omne genu flectatur, caelestium, terrestrium, & infernorum; & omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris.

1. Petr. 3. 21, 22. Per resurrectionem Jesu Christi, qui est in dextera Dei, deglutens mortem, ut vita aeterna heredes efficeremur; profectus in caelum, subjectis sibi angelis, & Potestatibus, & Virtutibus.

I. Refellitur Philostrati opus de vita Apollonii Tyanei. II. Nullis idoneis nititur testimoniis haec Philostrati historia. III. Exquiruntur causae, quibus ad eam conscribendam inductus est Philostratus. IV. Ex historia Christi pleraque in suam Apollonii vitam transtulit. V. Philostratus, alique Pythagorice Philosophiae addicti mendaces & creduli. VI. Apollonius, Magus sacerrimus.

Refellitur
Philostrati
opus de vita
Apollonii
Tyanei.

I. AD elevandum Christi in caelum eventum miraculum, idem Apollonio Tyaneo contigisse Veteres mentiti sunt. Philostratus quidem, a quo plura hujus vita ac res gestae octo celebrantur libris, non cum duntaxat in caelum fuisse elatum praedicat, sed tot etiam ac tanta de eo jactat miracula, ut occasionem inde habuerit Hierocles comparationis instituendae Apollonium inter & Jesum Dominum,

eo libro quem *φιλολογία* inscripsit. Eunapius quoque, homo superstitionibus ad delirium usque deditus, & Christiano nomini infensissimus, Philostrati opus, non Apollonii vitam, sed Dei adventum ad homines inscribi debuisse pronuntiat. Eadem Latinis literis consignare propositum habuerat Vopiscus, ut declarat ipse in vita Aureliani, ubi & talibus eum extollit præconiis, ac si non hominem laudare, sed Deum sibi conciliare veller. Quodque miremur amplius, Sidonius Apollinaris, hac Philostrati lucubratione, excerpitque inde à Nicomacho, & ex illis Nicomachi à Tascio Victoriano schedis, in fraudem illectus, eas in Apollonium contulit laudes, quæ Christianum hominem parum deceant, neque ullam tot mendaciorum suboluisse ipsi auram demonstrant. In eadem culpa est Johannes Tzerzes, qui non Philostratum solum, & eos quos secutus est Philostratus, sed & magnum præterea Historicorum numerum prodigia ab Apollonio edita in literas retulisse ait. Quæ quanquam ita sunt, non alii tamen ante Philostratum hoc videntur tractasse argumentum, præter Damidem Ninivitam, individuum Apollonii comitem, Maximum Ægiensem, & Mæragenem, quos se secutum profertur Philostratus. Atque hi partes historie hujus delibaverant aliquas; totam vero primus Philostratus complexus est. Fons ergo hic est, unde tot de Apollonio fabulæ manarunt. Ut autem intelligant homines Christiani dogmatis excellentiam, cui quod opponeret cum anxie sollicitæque quæsiverit impietas, pueriles solum fabulas, anilesque nugas potuit comminisci, mihi ab instituto alienum haudquaquam videtur esse, fallaciæ hujus scenam aperire. Factum id quidem feliciter jam ante ab Eusebio, in eo opere quo refellendum suscipit librum *φιλολογία* Hieroclis, qui non solum adversus Christianos atrocissimis suppliciis sævit, cum esset Ægypti Præfectus, sed Christianam quoque doctrinam impia scriptione oppugnavit. Nonnulla tamen observata sunt à me, quibus illustrari hoc argumentum, magisque enitescere possit.

Sid. Apoll. libr. 8. Epul. 3.

Joh. Tzerz. Chil. 2. Hist. 60.

Philostr. De vit. Apoll. libr. 1. cap. 3.

II. Philostratus primum, plus centum annis Apollonio recentior, res ab eo gestas nonnisi ex alieno testimonio cognitas habuit: cum Christi Jesu vitam coætane fere Scriptores, actorumque ipsius oculati testes prodiderint. Testes historie suæ laudat Philostratus, civitates quas adiit Apollonius, templâ quorum ritus collapsos restituit, vulgi sermones, Apollonii ipsius epistolas. At quamvis magnam orbis partem se peragrassè jactet Philostratus, vix tamen nobis persuaserit, ab Indicis aut Æthiopicis civitatibus, quas Apollonius adiit, ejusmodi se testimonia habuisse. Deinde paucis ac sæpe nullis testibus acta sunt prodigia pleraque Apollonio adscripta. Præterea quis Philostrati ipsius fidem, testimonia hæc præ se ferentis, præstare vult? Vulgi sermones jactat; stolidi scilicet & inepti, de rebus ante centum annos actis temere differentis. In Apollonii vero epistolis, non de rebus ab ipso gestis, sed de gentium, quas lustraverat, moribus agebatur. Testes dat præterea Philostratus Damidem, quem dixi, Assyrium, perpetuum Apollonii socium, à quo omnia ejus facta dictaque in literas diligenter relata esse ait; Maximum Ægiensem, & Mæragenem. Ad primum quod attinet, quam parum ipsi habendum sit fidei, mihi satis liquet: nam si planus fuit Apollonius, uti fuisse sequentia probabuunt, deceptorem quoque & vaniloquum fuisse Damidem putandum est, qui arcanorum ejus omnium, mendaciorumque particeps fuit. Deinde nec suos in lucem commentarios ipse edidit; sed per quemdam ejus familiarem cum Julię Severi uxori innotuissent, hujus iussu recognovit eos Philostratus, & in ordinem digessit. Annon hæc contingere amicus ille Damidis potuit, & Damidi affingere, ut vendibilior esset ea merx, & Julię facilius obtrudi posset? Perpaucæ vero erant, quæ in librum suum retulerat Maximus, ea nimirum duntaxat, quæ Ægis Apollonius egerat. Mærageni fidem palam detrahit ipse Philostratus, quippe multorum viri actorum ignaro.

Nullis idoneis nistar testimonii hac Philostrati historia.

Philostr. De vit. Apoll. libr. 8. cap. 13.

Philostr. libr. 1. cap. 3.

Exquiruntur cause, quibus ad eam conscribendam inductus est Philostratus.

III. Nullis ergo certis ac solidis incumbit fundamentis tota hæc Philostrati moles, sed caduca, ac in ruinam prona est: cujus ad speciem extruendæ causam hanc habuit præcipuam, ut Julię ac Caracallæ gratificaretur. Caracallam enim restatur Dio summis Apollonium extollere laudibus solitum esse, & monumento, quælia Heroibus extruuntur, decorassè. Juliam vero Philosophiæ studiis deditam fuisse memorant idem Dio & Philostratus; Sophistarumque, Rhetorum, ac Geometrarum choro plerumque stipata erat. Quamobrem & de præcorum Philosophorum moribus ac studiis edoceri se volebat, atque hanc Apollonii potissimum historiam à Philostrato tradi literis optavit, eique Damidis commentarios suppeditavit. Altera Philostrato accessit causa concinnandi hujus operis, vana nimirum collectæ per otium eruditionis expromendæ ac ostentandæ cupiditas. Quorsum enim ambitiosi illi excursus, & importunæ dissertationes, de rebus ad Apollonium haudquaquam pertinentibus? de pantheris Armeniis, de elephantis, de martichora, de gryphibus, de